

 Elena López

Joan Barril traça “La carretera bona”

Per veure el vídeo sobre el conte
La carretera bona:
infotransit.gencat.cat

Joan Barril (Barcelona, 1952) dirigeix i presenta actualment cada vespre “El cafè de la República” a Catalunya Ràdio, i col·labora com a articulista a *El Periódico*. Barril ha publicat milers d'articles d'opinió, reportatges i contes a la premsa escrita. De la seva obra literària cal destacar les novel·les *Un submarí a les tovalles*, *Condicció de pare*, *Parada obligatòria* (premi Ramon Llull 1998), *Gairebé una parella*, *Tots els ports es diuen Helena* (premi Ramon Muntaner 1998 de literatura juvenil) i *Certes mentides* (premi 23 d'Abril 2002). És autor del llibre *Sobre l'amor* (2007), publicat a Edicions 62. Recentment ha publicat *Sobre la felicitat*, també a Edicions 62. A la televisió, ha presentat l'espai setmanal d'entrevistes “L'illa del tresor”, al Canal 33.

 Oriol Baylina

Joan Barril a casa seva amb un exemplar del conte que ha escrit i que té com a protagonistes dos nens curiosos, en Pere i la Paula.

“Conduir és, d'alguna manera, com navegar. Has de vigilar sempre els elements i les bèsties que et volen devorar”

“Deixant-se portar per l'emoció, en Pere i la Paula sentien el cor batejar, notaven el vent a la cara, una sensació que fins ara no havien sentit mai..., però un soroll fort els va treure del somni...” Aquest és un dels fragments del conte *La carretera bona*, escrit pel periodista i escriptor Joan Barril i que té com a protagonistes dos nens que traspassen el llindar permès pels seus pares. Els dos amics, enfilats a un patinet i a una bicicleta, s'escapen a un territori desconegut ple de riscos, fins que aconsegueixen arribar a un poble imaginari amb una mobilitat idíl·lica, on prevalen el respecte i el civisme. Al final, però, els petits tornen a casa penedit sense oblidar el món ideal que han trepitjat. L'edició del llibre ha estat una iniciativa de la Fundació Mutual de Conductors i ha comptat amb la col·laboració del Servei Català de Trànsit (SCT).

Per naturalesa, els nens són insaciablament curiosos, petits exploradors fascinats per experimentar i fer-se preguntes sense fi, però aquest desig de coneixement, motor de l'aprenentatge, s'ha d'encarrilar dins uns marges de seguretat. *La carretera bona* és un material didàctic adreçat a pares i mares per ajudar-los precisament a reflexionar amb els seus fills sobre els límits en l'espai públic i sobre els valors bàsics de la mobilitat segura, com “la responsabilitat, la consciència dels altres, d'un mateix i de l'entorn”, tal com destaca responsable d'educació viària de l'SCT, Farners de Cruz, que també apunta: “La família és bàsica per fer educació viària. Els fills aprenen dels pares i mares i és important que aquests siguin conscients que que els transmeten una manera de mirar, d'escoltar, de protegir, de respectar...”

Mobilitat, riscos, límits, autonomia o responsabilitat són alguns dels conceptes que el relat posa sobre la taula, amb l'objectiu, segons l'autor, que

els nens entenguin que “això que els passa a en Pere i la Paula, també et pot passar a tu. La lliçó de la faulta, la puntualitza Barril amb un símil molt gràfic: “Conduir és d'alguna manera com navegar. Has de vigilar sempre els elements i les bèsties que et volen devorar, com els camions o els autocars, els més forts. En definitiva, es tracta d'això, de conduir amb la mateixa prudència amb què navegaries”.

El text es complementa amb els dibuixos de Pedro Rodríguez. Amb les seves il·lustracions, aconsegueix que els vehicles de la narració traspuin sentiments. “És com si tinguessin vida”, explica Barril.

De *La carretera bona*, se n'han editat deu mil exemplars que es distribuïran entre les famílies i els alumnes a través dels monitors d'educació viària dels centres escolars de Catalunya.

Una idea de la Fundació Mutual de Conductors

Joan Badenes, president de l'entitat:

“Voliem una narració que emocionés i qui millor que Joan Barril per fer una història prou engrescadora i alligonadora per als més petits. Ell diu de si mateix que camina per la vida amb els ulls oberts, i nosaltres considerem que això fa que retrati la vida quotidiana com ningú”.

“El conte pretén ensenyar als nens un món on és possible el civisme, la convivència i el respecte tant en l'àmbit de la mobilitat com en qualsevol altre. En definitiva, volem promoure l'educació amb valors”.

L'escriptor i el racó de les paraules

“Per què escrivim? Escrivim per refer mons...perquè la gent se senti posseïdora d'una certa memòria d'allò que ha escrit”

El refugi creatiu on Joan Barril cuina els seus textos convida a la lectura i a l'escriptura reposada. Poder accedir al seu racó privat de treball resulta tot un privilegi, tant com escoltar les seves opinions i reflexions, sempre amb paraula matisada i eloqüent des d'una expressió reservada. I és que aquest escriptor i periodista estima les paraules. Les estima i les enllaça amb precisió, com si teixís una teranyina que l'atrapa i t'embolcalla mentre parla, com una falla explicada a un nen al ralenti. Pausa i mot es fusionen en un discurs on també hi caben preguntes com “per què escrivim?” La resposta, la llança com una fletxa: “Escrivim per refer mons, per buscar una certa bellesa en l'expressió literària, perquè la gent se senti posseïdora d'una certa memòria d'allò que ha escrit”.

Barril ens rep a casa seva a primera hora del matí. Fa un dia esplèndid de cel blau i els raigs de sol de la terrassa es colen en el despatx de l'escriptor. Tot està endreçat i els objectes que l'inspiren, en un ordre gairebé perfecte. La taula, com era d'esperar, és ampla i hi reposa un diari del dia i una pila de llibres, entre els quals es poden distingir *Contra la indiferència*, de Josep Ramoneda i *La primavera de Pequín*, de Victor Sidane. Al costat dels llibres, l'eina de treball, un Mac que li permet plasmar les seves idees a través del teclat. Quan accedim a l'estudi, no hi ha cap interferència de soroll urbà i es percep que en aquest refugi el temps passa lent i es resisteix a l'alta velocitat i a la contrarellotge que es viu a l'exterior. L'escriptor ens explica que prefereix escoltar música sense lletra, que defineix com a “productiva”. Al matí, “per aixecar l'ànim” escull la bossa nova, al migdia melodies com les *Variacions Goldberg*, de Bach, i per acabar la jornada, es decanta pel jazz. A Barril no li agrada que el titllin de *bon vivant* però intuïm que aprecia els petits plaers quotidians. Ens confessa que un dels actes íntims i plaents que es concedeix és fumar-se un cigar després dels àpats; un ritual que s'ha d'assaborir lentament i que s'adapta com un guant al seu propi temps interior.

“Per a mi l'uniforme del policia era fascinant”

L'autor de *La carretera bona* no oculta que de petit també havia actuat com els protagonistes del seu conte i que sobre els pedals d'una bicicleta havia marxat lluny a explorar “nous mons” tot i tranquil·litzar els seus pares amb una de les sentències dels infants i adolescents ansiosos de llibertat: el típic “ja tornaré”. Fins i tot, actualment, li agrada “perdre's” amb la seva moto i el primer dia que la va estrenar va escapar-se a “fer una volta per Catalunya”. Barril afirma que es mostra “escèptic” respecte a l'efectivitat de les campanyes de trànsit. “Jo m'estimo més una activitat que feien a la meua escola quan era petit i que encara es fa. Venia un guàrdia urbà i tot i que ens explicava obvietats ens quedava clar el que s'havia de fer i el que no.” Pausa i reprèn el fil: “Per a mi l'uniforme del policia era fascinant”, rememora entusiasmat.

Objectes i mascotes

L'entrevista va arribant a la seva fi però no podem deixar de preguntar-li pels objectes que habiten en el seu espai de creació. Davant la curiositat dels presents, Barril ens detalla les característiques de les quatre llegendàries màquines d'escriure que decoren l'estudi. “Aquesta, per exemple, és una Corona, la primera màquina portàtil, com la que portava Hemingway i que utilitzaven els corresponsals de la Segona Guerra Mundial”. “I aquesta més petita?” “És la Silenciosa. Com el seu nom indica, no fa soroll i va ser pensada per al correu postal transatlàntic”, precisa mentre prem les tecles gruixudes del romàntic aparell.

Ja ha passat una hora des que hem arribat i quan estem a punt d'acomiarar-nos apareix al despatx un gat persa de pelatge blanc i aparença dòcil. És observador i tranquil com el seu amo. “Té un any i es diu Eliot” apunta l'entrevistat. “Eliot?”, pregunto buscant un motiu pel nom. “Sí, es que té la mateixa cara que l'escriptor” (T.S. Eliot) respon Barril amb un mig somriure burlesc. Precisament una de les obres del poeta i dramaturg, *La aventura sin fin*, forma part de la biblioteca del periodista; el llibre s'exposa sobre un piano blanc de l'estudi, que segons diu només toca “d'oïda”.

